

XVI.
VŠESOKOLSKÝ
SLET 2018

*100
1918
2018

Monitoring 13. – 20. 11. 2017

Sokol halu u kurtů nechce	3
20.11.2017 Benešovský deník ~ str. 03 ~ Benešovsko - Zpravodajství (zkl)	
TIPSPORT OBJEVUJE SPORTOVNÍ LEGENDY 20. STOLETÍ.....	3
20.11.2017 E15 Premium ~ str. 12 ~ E15 & TIPSPORT	
Sportovní areál obklopí dvaapadesát buků	6
19.11.2017 hradecky.denik.cz ~ str. 00 ~ Z regionu Veronika Peclínová	
Loutky vábí do Českého ráje, zabraly síň v podobě staré půdy	6
18.11.2017 liberec.iDNES.cz ~ str. 00 ~ Liberec / Liberec - zprávy MF DNES, Miloslav Lubas	
Tajemná zahrada Leopolda Fritze	8
18.11.2017 Mladá fronta DNES ~ str. 18 ~ Vysočina Ilona Zelníčková	
Členové Sokola řeší neobvyklou kauzu	11
16.11.2017 TV Nova ~ str. 08 ~ 06:30 Ranní Televizní noviny	
Sestavy vybírají čím dál náročnější	12
16.11.2017 Chrudimský deník ~ str. 12 ~ Sport Simona Linková	
SPORTOVNÍ AREÁL OBKLOPÍ DVAAPADESÁT BUKŮ.....	13
16.11.2017 Krkonošský deník ~ str. 02 ~ Krkonoše, Český Ráj (pec)	
První nácviky na všesokolský slet.....	13
16.11.2017 5plus2 ~ str. 03 ~ Pardubicko a Chrudimsko	
Od Hladového Bizona k Černému Č koni	13
16.11.2017 Téma ~ str. 50 ~ Rozhovor Judita Matyášová	
Henčlov: hodový víkend ve znamení her	17
16.11.2017 Nové Přerovsko ~ str. 14 ~ Čtenářská pošta Martin Jemelka	

XVI.
VŠESOKOLSKÝ
SLET 2018

*100
1918
2018

Totalita pod Stalinem. Jak využít místo pod někdejším pomníkem?	18
16.11.2017 lidovky.cz ~ str. 00 ~ Zprávy / Design <i>ZDENĚK LUKEŠ, historik architektury</i>	
Psalo se před 100 lety	20
15.11.2017 Týdeník Domažlicko ~ str. 11 ~	
Vrchoslavice jsou nejlepší v republice	20
15.11.2017 Prostějovský týden ~ str. 05 ~ Zprávy z Prostějovska <i>ZDENĚK VYSLOUŽIL</i>	
Brodská atletika se dočká moderního sportoviště	22
15.11.2017 havlickobrodsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Moje Havlíčkovobrodsko <i>Veronika Hošková</i>	
ČUS poskytne asi 600 klubů část peněz na provoz a údržbu	23
15.11.2017 isport.cz ~ str. 00 ~ Sport	
Česká unie sportu poskytne asi šesti stovkám klubů celkem sedm milionů korun na provoz a údržbu .	24
15.11.2017 sport.aktualne.centrum.cz ~ str. 00 ~ Ostatní sporty <i>ČTK</i>	
V Krčmani nemohou kvůli čápům topit v sokolovně	25
14.11.2017 Prima ~ str. 11 ~ 18:55 Zprávy FTV Prima	
Mladá žena se stala sokolkou, aby zachránila chátrající kino	27
13.11.2017 Litoměřický deník ~ str. 02 ~ Litoměřicko <i>JAROSLAV BALVÍN</i>	

XVI.
VŠESOKOLSKÝ
SLET 2018

*100
1918
2018

Plné znění zpráv

Sokol halu u kurtů nechce

20.11.2017 Benešovský deník str. 03 Benešovsko - Zpravodajství
(zkl)

Benešov – U haly by totiž chybělo kvůli nedostatku místa dostatečně velké parkoviště. Snaha **Sokolů** zbavit se kurtů sahá několik let zpátky.

Jak jejich starosta potvrdil, vždy se hovořilo jejich je- ječemuž využití pro rozšíření sportovišť přilehlé ZŠ, existuje i studie. Vzniknout by tam mohl atletický dvoudráhový ovál, doskočiště, lezecká stěna i kurt. Přístupné by mělo být sportoviště i veřejnosti. **Sokolové** získané peníze musí použít na obnovu dalšího majetku. „Připravujeme generální rekonstrukci sokolovny. Poslední velká oprava z roku 1997 byla šita horkou jehlou. Na stopě chybí izolace, do střechy teče. Potřebujeme i nová izolační okna,“ dodal Jaroslav Roll.

TIPSPORT OBJEVUJE SPORTOVNÍ LEGENDY 20. STOLETÍ

20.11.2017 E15 Premium str. 12 E15 & TIPSPORT

Bývali zbožňováni a lidé je doslova nosili na rukou. Proslavili někdejší Československo, ale paměť národa je v jejich případě krátká. Někteří z nich obětovali sportovní kariéře zdraví, přitom dnes o jejich fantastických úspěších vědí často už jen znalci a nadšenci. Rozhodli jsme se to změnit.

Řeč je o pozapomenutých sportovních hvězdách, jejichž osudy teď připomíná nový projekt Tipsport pro legendy a zpřístupňuje je široké veřejnosti. Projekt objevuje bývalé československé reprezentanty a snaží se zmapovat jejich sportovní i osobní životní příběh a zprostředkovat ho mladším generacím. Postupně tak vzniká kolekce vzpomínek sportovců, každý měsíc jedna: na kameru a mikrofon vyprávějí hokejisté, fotbalisté, atleti i někdejší hvězdy menších sportů.

BUDOVÁNÍ PAMĚTI NÁRODA. Osudy sportovních legend s podporou Tipsportu profesionálně dokumentuje občanské sdružení Post Bellum, které je poté zpracuje a zpřístupní veřejnosti ve sbírce autentických svědectví Paměť národa. Těm sportovním veteránům, kteří to potřebují, navíc nabízí pomoc nově vzniklá Nadace Tipsport.

Natáčení unikátní metodou Eye Direct začalo letos v lednu a každý měsíc je zaznamenáno svědectví jednoho pamětníka. Jako první před kamery dokumentaristů Post Bellum usedl hokejista, kapitán někdejšího československého reprezentačního týmu, dnes 78letý Josef Černý. Mezi dalšími si tvůrci projektu před kameru pozvali například legendárního spartána, fotbalistu Josefa Vojtu, kterému je už 82 let. Svůj silný životní osud vyprávěla také gymnastka, zlatá medailistka z londýnské olympiády v roce 1948, dnes 89letá Věra Růžicková.

XVI.
VŠESOKOLSKÝ
SLET 2018

*100
1918
2018

Čerstvě natočení jsou například i hokejista Jiří Holík, střelec Jan Kůrka nebo cyklista Josef Wolf. Tým Post Bellum se ale v rámci projektu Tipsport pro legendy vypravil i na Slovensko, kde zaznamenal příběhy boxera Jána Zachary, gymnastky Mariany Némethové Krajčírové nebo krasobruslařky Felicitas Babuškové.

Strhující záznamy sportovních pamětníků, jejich profesních i osobních příběhů, jsou po natočení přepisovány, překládány do angličtiny, indexovány a profesionálně archivovány. Bude možné je využít pro tvorbu rozhlasových i filmových či televizních dokumentárních pořadů, výstav, publikací nebo s nimi pracovat v rámci vzdělávacích programů pro děti a studenty. Post Bellum například už déle než 10 let připravuje pro Český rozhlas týden co týden hodinové Příběhy 20. století a osudy sportovců se přímo nabízejí ke zpracování. Ve sbírce Paměť národa ale budou nahrávky zpřístupněny veřejnosti všechny spolu se současnými i dobovými fotografiemi někdejších sportovních hvězd a archivními dokumenty. V plánu jsou patnáctiminutové pořady pro ČT Sport.

Pojďme jen stručně nahlédnout do čerstvě zdokumentovaných životních příběhů tak, jak je zaznamenal projekt Tipsport pro legendy.

VĚRA RŮŽIČKOVÁ „DOMŮ Z OLYMPIÁDY JSME VEZLY ZLATÉ MEDAILE A URNU“

Věra Růžičková (89 let) je česká sportovní gymnastka a basketbalistka. Na olympiádě 1948 v Londýně zvítězila v soutěži družstev žen. Sportovní kariéru začala jako skokanka do vody v Klubu vodních sportů v Brně a umístila se na druhém místě na mistrovství republiky dorostenek i žen. Byla také členkou prvoligového basketbalového družstva žen v SK Židenice.

V roce 1946 se probjovala do dvouleté olympijské přípravy a svými výkony se zařadila do reprezentačního družstva ČSR. Jako nejmladší závodnice v družstvu byla určena jako náhradnice. V Londýně, po onemocnění Elišky Misákové dětskou obrnou, nastoupila do družstva a svými dobrými výkony přispěla k vítězství. Rok po olympiádě ukončila závodní činnost, věnovala se trenérské práci ve sportovním středisku v Brně a byla činná také jako mezinárodní rozhodčí. Po roce 1990 se zapojila do obnovení činnosti **Sokola** jako členka předsednictva **České obce sokolské** a jako náčelnice **Sokola** Brno I. „Věděly jsme, že naše kamarádka a kolegyně z gymnastického družstva Eliška Misáková bojuje v londýnské nemocnici o život – dětská obrna byla nemoc, na kterou se v polovině minulého století běžně umíralo. Při olympijské soutěži jsme se rvaly i za ni, ale současně jsme se musely od těch hrozných myšlenek oprostít a soustředit se jen na to, abychom podaly stoprocentní výkon. Po celou dobu jsme se střídaly ve vedení se spolufavoritkami z Maďarska a USA, ale závěrečným společným vystoupením, kterým jsme roztleskaly halu v Earl's Courtu, jsme strhly vítězství na svou stranu.

Při vyhlášení vítězů byla na československé vlajce černá stuha a my jsme při vzpomínce na Elišku, která v noci po našem olympijském triumfu zemřela, ceremoniál obřečely. Diváci nevěděli, co je skutečnou příčinou – většina to asi přičítala našemu dojetí a někteří si možná mysleli, že to je projev lítosti nad tím, co se po únorových událostech roku 1948 děje v naší zemi. Eliščina nemoc a smrt se na olympiádě v Londýně tutlaly, aby nevznikla panika. Domů jsme tak přivezly zlaté medaile a urnu s Eliščiným popelem.“

XVI.
VŠESOKOLSKÝ
SLET 2018

*100
1918
2018

JOSEF VOJTA NEJTVRDŠÍ HRÁČ LIGY

Josef Vojta (82 let) je český fotbalista, československý reprezentant, držitel bronzové medaile z Mistrovství Evropy ve fotbale 1960 a stříbrné medaile z olympiády v roce 1964. Svoji fotbalovou kariéru začal v mládežnických kategoriích ZSJ Armaturka Ústí nad Labem. Na jaře 1959 přestoupil do Sparty Praha, kde hrál v letech 1959 až 1967. Patří k legendám klubu, neboť byl pilířem mužstva, kterému pomohl k opakovanému udržení na začátku šedesátých let v Československé fotbalové lize a k zisku dvou mistrovských titulů v letech 1965 a 1967.

Za letenský tým odehrál celkem 351 zápasů a vstřelil 77 gólů. Za československou reprezentaci odehrál 13 zápasů a vstřelil tři branky, na památné mistrovství světa v Chile roku 1962 se ovšem kvůli veliké konkurenci nepodíval. Na LOH 1964 vstřelil tři branky, které pomohly československé reprezentaci k zisku stříbrných medailí, když je až ve finále zastavilo Maďarsko, jež vyhrálo 2:1. V anketě časopisu Kopaná byl svého času vyhlášen jako nejtvrdší hráč ligy – nikdy ale nebyl zákeřný.

Se Spartou Praha jsem získal dva mistrovské tituly a vyhrál Československý a Středoevropský pohár. S národním mužstvem jsem v roce 1960 vybojoval na Evropském poháru národů bronzovou medaili, ale za svůj největší úspěch považuju olympijské stříbro z Tokia. Málo platné – olympiáda je olympiáda. A to, že mi unikla nominace na mistrovství světa 1962, kde se pak Československo dostalo až do finále, mě mrzí vlastně jen kvůli mému staršímu, už nežijícímu bratrovi, který mě přivedl k fotbalu. Mohl na mě být ještě víc pyšný!

JOSEF ČERNÝ „TO MÁTE ZA TO, RUSÁCI!“

Josef Černý (78 let) je československý hokejista, čtyřnásobný účastník olympijských her, hráč a později i trenér Komety Brno. Jako dorostenec začínal ve Škodě Plzeň, od roku 1958 do roku 1978 pak byl hráčem Rudé hvězdy Brno (pozdější TJ ZKL a TJ Zetor Brno). V jednadvaceti sezonách odehrál 686 prvoligových zápasů, ve kterých nastřílel 403 branek. Stal se tak prvním československým hokejistou, který v lize překročil hranici 400 gólů. Je na šestém místě v Klubu hokejových střelců deníku Sport.

V reprezentačním dresu nastoupil poprvé v roce 1959 na pražském mistrovství světa. Celkem reprezentoval Československo na 12 mistrovstvích světa a pomohl na nich vybojovat pět stříbrných a pět bronzových medailí. Zúčastnil se také čtyř olympijských turnajů (1960–1972), z nichž si přivezl dvě bronzové a jednu stříbrnou medaili.

„Moje setkání se sovětskými okupanty v srpnu 1968 bylo přízračné. Vyšli jsme si s manželkou doma v Brně na procházku a vzali jsme ven i naši malou dceru v kočárku. Ve městě se proti nám najednou vyřítily ruské tanky, hlavně mířily přímo na nás. Dostali jsme hrozný strach o dítě a rychle jsme spěchali domů.

O půl roku později jsem dal na mistrovství světa ve Stockholmu v prvním zápase proti Sovětskému svazu asi svůj nejslavnější gól – v poslední třetině jsem po přihrávce Jana Suchého zpečetil naše vítězství 2:0. Na známém snímku z toho okamžiku, kdy se puk třepetá v ruské síti, jásáme s Honzou Suchým a Jožou Golonkou, zatímco v pozadí klečí před brankou zdeptaný ruský brankář

XVI.
VŠESOKOLSKÝ
SLET 2018

*100

a obránce a vypadají, jako by se modlili. V tu chvíli jsem si vzpomněl na ten srpnový výjev z Brna a v duchu jsem si říkal: To máte za to, Rusáci!“

Tipsport pro legendy

Uchovávejte v paměti svou vlastní vzpomínku na bývalou hvězdu československého sportu?

Máte tip na pozapomenutou legendu, jejíž příběh by měl znát celý národ? Napište na e-mail nadace@tipsport.cz.

CO JE EYE DIRECT

Lidé z Paměti národa zaznamenávají vzpomínky pamětníků špičkovou rozhlasovou i televizní technikou včetně patentovaného systému Eye Direct. Jde o speciální způsob, který umožňuje přímý oční kontakt s pamětníkem, aniž by byl vypravěč při natáčení nucen nepřírozeně hledět do objektivu kamery.

Sportovní areál obklopí dvaapadesát buků

19.11.2017 hradecky.denik.cz str. 00 Z regionu

Veronika Peclinovská

Královéhradecko, Libáň - Po dlouhé roky chránily libáňské sportovce před slunečními paprsky a větrem vzrostlé topoly. „Přestárlé stromy se musely vykácet především z bezpečnostních důvodů,“ vysvětluje starosta Libáně Jaromír Příbyl.

„Radnice letos uspěla s žádostí o dotaci na výsadbu nových stromů. Díky téměř stopadesáti tisícové finanční podpoře energetiků bylo v blízkosti sportovního areálu vysázeno padesát dva buků lesních. Po výsadbě bude městu k dispozici odborný dohled.“

Slavnostní akce s názvem Osázejme fotbalové hřiště se aktivně účastnili členové sportovních klubů a **Sokola**. Zapojili se také žáci sedmé třídy libáňské základní školy. Společná výsadba buků zahájila školní projekt s názvem Strom, který se bude zajímavým způsobem prolínat většinou předmětů.“

URL| <https://hradecky.denik.cz/z-regionu/sportovni-areal-obklopi-dvaapadesat-buku-20171119.html>

XVI.
VŠESOKOLSKÝ
SLET 2018

*100
1918
2018

Loutky vábí do Českého ráje, zabraly síň v podobě staré půdy

18.11.2017 liberec.iDNES.cz str. 00 Liberec / Liberec - zprávy

MF DNES, Miloslav Lubas

Zlaté časy českého loutkového divadla oprašuje výstava „Loutky ze staré půdy“, která je k vidění pod střešou Kamenářského domu v turnovském Muzeu Českého ráje.

Ve výstavní síni s elegantními zkosenými boky, jež skutečně připomíná velkou starou půdu, vcházejí návštěvníci do let 1859 až 1920. Tedy do doby rozkvětu a pádu rakouského mocnářství a počátku samostatného Československa.

O sto a více let zpátky se vrací díky manželům Marii a Pavlovi Jiráskovým. Ti do Turnova přivezli deset loutkových divadel a desítky loutek ze své rozsáhlé sbírky.

„Loutková divadla ladí se starodávnými truhlami ze sbírek Muzea Českého ráje, na které jsme je postavili,“ říká Jirásková. Na výstavě jsou také loutková divadla přímo z Turnova a z Liberce. O loutky se zajímají přes třicet let

Jiráskovi se zajímají o loutková divadla a loutky přes třicet let. „Podědil jsem tehdy loutkové divadlo po dědečkovi,“ dodává Jirásek. Pracuje jako dokumentarista a režisér, jeho manželka vede ateliér scénografie na Janáčkově akademii múzických umění v Brně.

Na výstavě předkládají Jiráskovi návštěvníkům rodinná loutková divadla, divadla ze salonů nebo spolková a školní divadla. Dominují tu velké loutky Vojtěcha Šedivého, profesionálního řezbáře.

Loutková divadla nicméně patřivala také do řady rodin, zejména pak ve městech. Představení dělávali amatérští umělci pro své příbuzné nebo známé.

„Ve městech se hrálo loutkové divadlo více než na venkově. Lidé tam byli bohatší a také měli více volného času,“ vysvětluje Jirásek.

„V podobách divadel i loutek se hodně projevují osobnosti jejich autorů. Některý byl výtvarně i řemeslně na vysoké úrovni, jiná divadla a loutky se řadí mezi typické lidové naivní umění. Pro turnovskou výstavu jsme vybírali exponáty tak, aby zapadly do Kamenářského domu,“ říká Jirásek. Český Kašpárek je unikát

Loutkové divadlo se v Čechách rozšířilo díky kočovným marionetářům. Vandrovali od hostince k hostinci a občas pronikli až k panstvu na zámek. Někdy si šlechta nechala vyřezat loutky a namalovat kulisy a sama se bavila hraním. Panským dětem se často starali o představení jejich učitelé.

„Zvláštností českého loutkového divadla je komická figura Kašpárka. Jako třeba Rusové mají zase svého Petrušku,“ uvádí Jirásek.

Turnovská výstava opomíjí sériově vyráběné loutky a loutková divadla. Jiráskovi na ní soustředili jedinečné loutky vytvořené pro spolková a rodinná divadla s převážně ručně malovanými kulisami.

XVI.
VŠESOKOLSKÝ
SLET 2018

*100
1918
2018

„Prostřednictvím divadla soutěžili čeští loutkáři v dobrém s německým živlem. Ale netloukli se s ním. Hry se staly prostředkem výchovy k ušlechtilému vlastenectví a projevoval se v nich národní charakter. Vyšly stovky knížeček s hrami pro loutková divadla,“ vysvětluje Jirásek. Němci odváželi divadla do Říše .

Největší slávu zažívalo české loutkové divadlo mezi první a druhou světovou válkou. „V roce 1929 hrálo v Československu loutkové divadlo pravidelně kolem tří tisíc souborů,“ podotýká Jirásek.

„Hodně jich bylo v **Sokole**. Vše ale hodně postihla druhá světová válka. Nacisté v protektorátu Čechy a Morava zrušili **Sokol** a další české spolky. Mnoho členů **Sokola** Němci popravili kvůli účasti v odboji, loutková divadla odváželi do Říše,“ uvedl Jirásek.

Popularita loutek za Rakouska-Uherska a první republiky vyústila po roce 1950 do úspěchu českého moderního loutkového divadla a mezinárodního ocenění českého loutkového filmu.

Zájem o české loutky vzrostl poté, co se loni v prosinci dostaly na seznam kulturního dědictví UNESCO. „V současné době je velké štěstí, pokud se nám podaří objevit v terénu nějaké další staré kousky do sbírky,“ upozorňuje Jirásek. Především v devadesátých letech minulého století se podle něj mnoho loutek vyvezlo do Německa sběratelé je teď v aukcích vykupují zpátky domů. Výstava „Loutky ze staré pudy“ potrvá do 21. ledna příštího roku.

URL| https://liberec.idnes.cz/loutky-cesky-raj-stara-puda-vystava-loutky-ze-stare-pudy-pzo-/liberec-zpravy.aspx?c=A171116_141833_liberec-zpravy_jape

---

Tajemná zahrada Leopolda Fritze

18.11.2017 Mladá fronta DNES str. 18 Vysočina

Ilona Zelničková

Jihlavský lékař, mecenáš a lidumil v místech dnešní Tolstého ulice pěstoval vzácné stromy a rostliny

JIHLAVA Jen těžko si lze představit, že v blízkosti dnešní Tolstého ulice v Jihlavě byla rozsáhlá nezastavěná oblast, které se říkalo Kmínová pole. Nejezdila tam auta, natož trolejbusy. Noblesní měšťané chodili na toto Špitálské předměstí Jihlavy na vycházky do přírody tak, jako se dnes procházejí třeba k rybníku Borovinka.

A dnešní obyvatel města si stejně obtížně ve fantazii vykreslí, že právě v těchto místech ve druhé polovině 19. století, tedy na místě nynějšího DIODu a někdejší budovy Okresního ředitelství KSČ, stála – vysokou zdí obehnaná – rozlehlá a výjimečná zahrada významného obyvatele Jihlavy, buditele MUDr. Leopolda Fritze.

Dobový tisk k této zahradě napsal: „...žádná květina a žádný strom, ať domácí, či cizozemský, neroste všedně a dle pravidel ostatních druhů svých. Jakoby spolčen s přírodou, vypěstoval zde

XVI.
VŠESOKOLSKÝ
SLET 2018

*100
1918
2018

zkušený odborník samé zvláštnosti, pestře skvrnité listí, bohaté, plné květy jindy chudých rostlin, samé odchylky a samé výjimky....“

Na tento už dávno neexistující kout Jihlavy přibližně před 25 lety poprvé upozornil badatel a archivář Ladislav Vilímek. Při procházení listin jihlavského archivu narazil ve starých novinách na zmínku o tajemné zahradě Leopolda Fritze, jež zde byla pečlivě budována od roku 1849. Zahrada s vysokou zdí dávala už na začátku 20. století prostor bujné fantazii obyvatel Jihlavy. Lidi zajímaly nejen cizokrajné dřeviny, ale i zvláštní zahradní domek, kde Fritz často a rád přebýval, ač bydlel v domě na Benešově ulici.

Malý skleník a bývalé kněžské vězení

Jak popsaly Jihlavské listy v roce 1935, domek měl pouze tři okna otočená do dnešní Tolstého ulice, všechna ostatní včetně pavlače, kde měl Fritz malý skleník, byla otočena do zahrady. To ostatně dokumentují i fotografie, které se zachovaly. Podle pověsti měl dům v minulosti sloužit jako kněžské vězení, čemuž mělo napovídat několik malých místností připomínajících cely. Ladislav Vilímek se teď po letech k tématu Fritzovy zahrady důkladněji vrací v připravovaném V. dílu knižního cyklu I domy umírají vstoje, který by měl vyjít v příštím roce. V knihách mapuje zmizelou podobu Jihlavy. „Když jsem před 25 lety prohrábl archivy, byl jsem sám překvapený, jaká romantická a zajímavá místa se v Jihlavě vyskytovala. To už dnes bohužel není,“ posteskl si Vilímek, kterému letos Kraj Vysočina udělil za jeho zásluhy kamennou medaili. „Vím, že se lidé o tato místa zajímají. Proto o tom budu psát až do samotného vyčerpání,“ je rozhodnutý.

Probral se řadou dalších archivních materiálů a k zahradě objevil nové poznatky. „Přišel jsem například na to, kdo pracoval na místě zahradníka. Leopold Fritz mu po smrti odkázal 500 zlatých, což byl tehdy opravdu velký obnos peněz. Značí to, že si tohoto muže velmi považoval,“ líčí Ladislav Vilímek. Podařilo se mu také dohledat, s jakými osobnostmi se Fritz stýkal, a našel i album fotografií, které zahradu i domky, jež v lokalitě stály, dokumentují.

Lékař Leopold Fritz (1813–1895) byl ve své době jednou z hlavních osobností jihlavského společenského a politického života. Rovněž byl významným mecenášem českých škol a spolků, ale třeba i zakladatelem Ústředního hřbitova na dnešní Žižkově ulici nebo jihlavské Besedy. Pracoval jako praktický a soudní lékař i jako pomocný učitel českého jazyka a literatury na jihlavském gymnáziu.

Jeho velkou zálibou byla botanika. A tak v květnu 1849 koupil dům s velkou zahradou v Rámové ulici 13, později Soukenické, dnes Tolstého ulici, kde zamýšlel vybudovat gymnazijní botanickou zahradu. „Byl to pro věc velmi zapálený člověk, ale také lidumil. Zval si do zahrady žáky gymnázia, kteří měli botaniku v oblibě. Dříve měli kantoři zájem na vzdělanosti svých studentů. Když viděli ve třídě žáka nadaného, který k určité oblasti vědění projevoval náklonnost, snažili se jej rozvíjet,“ připomněl Vilímek s tím, že Fritz se staral také o další botanickou zahradu u Pístova. Ani po té už není ani památka.

V zahradě na dnešní Tolstého ulici Fritz pěstoval řadu vzácných dřevin a rostlin. Jak Ladislav Vilímek objevil v archiváliích, rostl tam například šedesátiletý liliovník, japonské kdoule, několik obrovských tují, červeně kvetoucí kaštan, vysoká borovice vejmutovka, břízy se zvláštními lupeny,

XVI.
VŠESOKOLSKÝ
SLET 2018

*100
1918 2018

ale i japonský jinan dvoulaločný známý jako ginkgo. Nechyběla ani velká americká líska, červený buk, cedr, ale i vzácné javory a duby.

Když Leopold Fritz v roce 1895 zemřel, zahrada byla odkázána Spolku pro zřízení české opatrovny a zahradní domek obývaly chudé rodiny a později byl zbourán.

Řadu dřevin pokáceli, stopadesátiletý tis převezli

V roce 1931 zahradu koupil **Sokol** a již v roce 1935 zde postavil na části pozemku sokolovnu. Při její stavbě byla řada dřevin vykáčena, některé však měly být přesazeny do blízkého okolí. „Údajně stopadesátiletý tis byl s velkým balíkem hlíny převezen do zahrady tabákové továrny, dnes podnik Tesla v Havlíčkově ulici,“ dodal Vilímek.

Podle vedoucí odboru životního prostředí Kateřiny Ruschkové se však žádná dřevina z této zahrady do dnešních dnů zřejmě nedochovala. „Nevím o žádné takové. Především je velký problém vzrostlé stromy přesadit. V dnešní době a se současnými poznatky by se ty stromy musely na tento krok připravovat alespoň deset let. V té době by to bylo tak neadekvátní vynaložení energie, že si vůbec nedokážu představit, že by se k tomu naši předkové uchýlili,“ přemítá.

A tak ani jinan dvoulaločný, který roste v blízkém parčíku u Horáckého zimního stadionu a jehož spojitost se zahradou by se nabízela, z Fritzovy botanické pozůstalosti nepochází. „Kdepak, tento jinan je mnohem mladší. Je mu asi 60 let,“ připomíná Ruschková. „Jediné dva starší stromy, které by teoreticky mohly tomuto období odpovídat a nacházejí se poblíž, jsou na dvorku jednoho z domů na třídě Legionářů. Ze zajímavějších dřevin to pak ještě je cukrový javor, který roste mezi budovou policejní školy a Vysokou školou polytechnickou, tedy téměř naproti tehdejší zahradě. Jeho původ ale neznáme a při svém přesazení by musel být velmi maličký,“ vysvětlila.

Ani historii zmiňovaného a přesazovaného tisu se nepodařilo dohledat. „Ten by teoreticky přesazení mohl přežít. Ale v současné době tam už žádný není a já si ani nepamatuji, že by tam někdy stál. Pokud ano, vzal už za své,“ dodává Kateřina Ruschková.

Další část zahrady zanikla při stavbě tehdejší výškové budovy Okresního výboru KSČ, lidově označované jako „Kreml“.

„Jestli tam po okolí bylo někde něco přesazeno, nějaká dřevina nebo rostlina, bylo by to hezké. Ale kdo ví? To už dnes nezjistíme. Třeba si někdo ze sousedů odtud něco vyrýpnul a kus této úžasné zahrady tak přece jenom někde ještě přežívá,“ říká Vilímek.

Jeho slova nepřímo potvrzuje Jiří Musel, jenž se na výstavbě budovy v 80. letech podílel. „Ještě než se to všechno zavalilo sutí, vyrýpl jsem si tam potají jednu sazeničku. Myslel jsem si, že to jsou konvalinky, ale nakonec se ukázalo, že to byl medvědí česnek. V té době nebyl vůbec známý. A mám ho na zahradě pořád. Pěkně se mi rozrostl,“ usmívá se letošní pětasedmdesátník.

O autorovi | Ilona Zelníčková, redaktorka MF DNES

XVI.
VŠESOKOLSKÝ
SLET 2018

*100
1918
2018

Členové Sokola řeší neobvyklou kauzu

16.11.2017 TV Nova str. 08 06:30 Ranní Televizní noviny

Tereza JANDOVÁ, moderátorka

Neobvyklou kauzu řeší členové **Sokola** v Krčmani nedaleko Olomouce. Mají tam totiž problém s čapím hnízdem. Stěhovaví ptáci si ho postavili přímo na komínu sokolovny a **sokolové** ji tam v zimních měsících nemohou užívat.

Petr ZAPLETAL, redaktor

Čapí hnízdo v Krčmani dokázalo pořádně zamíchat životem v obci.

Zdeněk JANČO, starosta

Nemůžeme topit v místní sokolovně, kde vlastně sokolovna slouží ke všem společenských, kulturním, sportovním, tělovýchovným zařízením.

Petr ZAPLETAL, redaktor

V opuštěné sokolovně je chladno, sotva 11 stupňů a to kvůli této stavbě na komíně.

Zdeněk JANČO, starosta

Když jsme chtěli čapí hnízdo shodit jako vždycky, tak přišlo na nás udání.

Josef CHYTIL, ornitologická stanice Přerov

Ten zákaz vyplývá ze zákona o ochraně přírody a krajiny. Tam je jednoznačně řečený, že do hnízdního prostředí samozřejmě i do hnízda se nesmí zasahovat bez udělení výjimky.

Petr ZAPLETAL, redaktor

Čápi tu hnízdí už šestým rokem. Každé jaro po přiletu si hnízdo museli znovu postavit, protože jim ho členové **Sokola** po podzimním odletu odstranili. Kauza čapího hnízda z Krčmaně se tak dostala až sem do kanceláří Krajského úřadu v Olomouci. Starosta tam zažádal o výjimku a teď čeká, jak úředníci rozhodnou.

Zdeněk JANČO, starosta

XVI.
VŠESOKOLSKÝ
SLET 2018

*100
1918
2018

Já jsem přesvědčenější o tom, že by mu byla povolena, protože v tom komíně je potřeba topit.

Petr ZAPLETAL, redaktor

V sokolovně se tak pořádně nezatopí dřív, než se hnízdo přestěhuje třeba na sloup. Ten se ale musí nejdřív postavit. Petr Zapletal, televize Nova.

Sestavy vybírají čím dál náročnější

16.11.2017 Chrudimský deník str. 12 Sport

Simona Linková

Mistrovství republiky oddílů **České obce sokolské** ve sportovní gymnastice v Praze

Gymnastické sokolky z Chrudimi budou bojovat o druhou ligu!

Žižkov – Minulou neděli se v tělocvičně **Sokola** Žižkov v Praze uskutečnilo Mistrovství gymnastických oddílů **České obce sokolské**. Účastnil se ho i oddíl sportovní gymnastiky T. J. **Sokol** Chrudim. Tři děvčata závodila ve dvou kategoriích.

Za starší žákyně nastoupila naše mistrně republiky dvanáctiletá Sára Kulhavá, která dokázala před dvěma roky tento závod vyhrát a loni brala bronz. Letos zařadila do sestavy na bradlech poprvé přelet na vyšší žerd a na kladině rychlý přemet vzad, z kterého bohužel spadla, a to znamenalo jeden bod srážky. Kdyby jí ten risk vyšel, byla by opět na stupni vítězů, ale takto skončila na 8. místě v těžké konkurenci děvčat, která jsou v naší juniorské reprezentaci.

Druhá chrudimská gymnastka Karolína Horníková, vicemistryně z letošního Mistrovství ČR, skočila výborně přemet s obraty, ale nevydařila se jí její oblíbená bradla, kde měla dva nezdary. Celkově skončila na 14. místě ze 38 starších žákyň za děvčaty z Ostravy, Brna a Prahy.

Za juniorky náš oddíl reprezentovala naposledy Zuzana Malinská, protože od příštího roku již vstoupí do kategorie žen. Zacvičila výborně sestavu na kladině, ale pak měla nezdar v prostných ve dvousaltové řadě. Celkově skončila na krásném 8.místě. Na stupních vítězů byla opět děvčata z nejlepších oddílů **Sokola** Kampa Praha, Moravské Ostravy a Brna.

Všem dívkám děkujeme za výbornou reprezentaci našeho oddílu, župy i města Chrudim. Další obtížný závod – krajský přebor východních Čech, kde budou soutěžit oddíly sportovní gymnastiky z Královéhradeckého a Pardubického kraje, čeká chrudimské gymnastky už zítra v Hradci Králové. Chrudimské gymnastky budou bojovat o postup na Mistrovství ČR v II. lize družstev. V loňské sezóně si gymnastky vybojovaly podle postupového klíče tři místa pro postup do druhé ligy.

XVI.
VŠESOKOLSKÝ
SLET 2018

*100
1918
2018

SPORTOVNÍ AREÁL OBKLOPÍ DVAAPADESÁT BUKŮ

16.11.2017 Krkonošský deník str. 02 Krkonoše, Český Ráj

(pec)

PO DLOUHÉ roky chránily libáňské sportovce před slunečními paprsky a větrem vzrostlé topoly. „Přestárlé stromy se musely vykácet především z bezpečnostních důvodů,“ vysvětluje starosta Libáně Jaromír Příbyl. Radnice letos uspěla s žádostí o dotaci na výsadbu nových stromů. Díky téměř stopadesátitisícové finanční podpoře energetiků bylo v blízkosti sportovního areálu vysázeno padesát dva buků lesních. Po výsadbě bude městu k dispozici odborný dohled. Slavnostní akce s názvem Osázejme fotbalové hřiště se aktivně účastnili členové sportovních klubů a **Sokola**. Zapojili se také žáci sedmé třídy libáňské základní školy. Společná výsadba buků zahájila školní projekt s názvem Strom, který se bude zajímavým způsobem prolínat většinou předmětů.

První nácviky na všesokolský slet

16.11.2017 5plus2 str. 03 Pardubicko a Chrudimsko

Foto popis| **Sokolové** se o víkendu začali připravovat na XVI. všesokolský slet 2018 v Praze. Z Pardubického kraje na něj zamíří přibližně pětistovka cvičenců. Ti se představí i na krajském župním sletu v červnu příštího roku.

Regionalni mutace| 5plus2 - Pardubicko

Od Hladového Bizona k Černému Č koni

16.11.2017 Téma str. 50 Rozhovor

Judita Matyášová

Fotograf ROMAN FRANC (34) si v newyorské sokolovně zacvičil s pětáosmdesátiletým Moravákem a znovu letěl do Ameriky fotit natáčení filmu Pavla Jurdy o nevidomém muži, který celý život sní o indiánském obřadu. Společně vydali publikaci Jmenuji se Hladový Bizon, která získala ocenění v soutěži Nejkrásnější kniha roku, v kinech nyní běží stejnojmenný film o cestě nevidomého napříč světem moderních indiánů.

* Fotil jste snímky pro knihu o nevidomém muži, který má odmalička rád indiánské příběhy. Vloni se s ním filmový štáb vydal do Ameriky. Jaká byla cesta k šamanům?

Můj kamarád, režisér Pavel Jurda, chtěl před pár lety točit film o abecedě pro hluchoslepé. Náhodou někde potkal Honzu Pavlíčka, který se už dlouho zajímá o indiány. Má spoustu knížek o jejich životě, nosí indiánské oblečení a dal si přezdívku Hladový Bizon. On vůbec neřeší, že je nevidomý, hodně cestuje, pořád se o něco zajímá. A jeho žena Zuzka ho v tom podporuje. Takže

XVI.
VŠESOKOLSKÝ
SLET 2018

*100

když jsme se dozvěděli, že celý život snil o cestě za americkými indiány, tak nás napadlo, že mu s tím pomůžeme.

* Sehnali jste pro něj dokonce šamana z kmene Navahů. Odkud ho znáte?

Četl jsem si knihu Krása je rozmanitost plazů, kterou napsal Václav Cílek a Alexander Stipsits. Tento rakouský spisovatel má za sebou dost divoké zážitky, a aby se z toho dostal, tak odjel do Nového Mexika, kde učil angličtinu v indiánské škole. Tam se také Saša seznámil s navažským šamanem, Černým koněm, který dělá léčivé obřady. Vyprávěl jsem o něm Bizonovi a on byl nadšený. Rozhodl se, že za ním pojedje. Doufal, že by mu šaman pomohl vyléčit jeho zdravotní handicap, protože kromě toho, že je slepý, tak postupně hluchne. Saša napsal šamanovi, vysvětlil mu situaci a on mu odpověděl: „Tak přijedte a uvidíme.“ S indiány totiž nemůžete plánovat, musíte se prostě spolehnout na jejich intuici.

* Vy jste se ale do Ameriky vydal s předstihem. Co se vám podařilo připravit?

Dva týdny před natáčením jsem měl výstavu v Indianě. Po vernisáži jsem jel přes celé Spojené státy do Nového Mexika k Navahům. Chtěl jsem to tam nejdřív prozkoumat, než přiletí štáb. Byl jsem třeba na indiánské diskotéce, kde jsem byl jediný běloch. Pozoroval jsem zpovzdálí kapelu a tanečnický a najednou slyším, jak konferenciér říká: „Tady máme přítele z České republiky. Pojď k nám!“ Tak jsem šel na pódium a povídám: „Já su Roman Franc z Brna a budu vás tady fotit.“ Všichni mi tleskali, jenže pak se strhla mela. Dvě indiánky se popraly, protože se mnou chtěly tancovat. Taky jsem objevil navažské rádio, které vysílá trochu netradičně z autosalonu. Je tam jeden moderátor, který každý den hlásí informace o jejich komunitě. Vyprávěl jsem mu, že přijede Bizon, a tak nás pozval, ať přijdeme se štábem.

* První setkání Bizona s indiány ale nedopadlo moc dobře. Když začal zpívat a tancovat v rodině navažského šamana, tak na něj koukali dost rozpačitě. Co se stalo?

Bizon byl hrozně natěšený, že je konečně u indiánů, a chtěl jim ukázat, že zná jejich kulturu. Jenže anglicky umí jen pár slov, jeho žena je na tom trochu líp, ale ta komunikace prostě vážla. Zaspíval jim indiánskou písničku, kterou slyšel v Česku, při různých akcích. Myslel si, že je potěší, že budou rádi, ale oni koukali dost nechápavě. Byla to hodně divná situace, na jednu stranu velké nadšení a očekávání Bizona a na druhé straně velmi rozpačité reakce indiánů. Nikdo z našeho štábu netušil, co se stalo, proč ho šaman a jeho rodina přijala tak chladně. Až mnohem později nám vysvětlili, že písnička, kterou Bizon zpíval, je původně píseň o indiánských otrocích, kteří musí sloužit bělochům. Takže z jejich pohledu vlastně bylo pochopitelné, že zrovna nejasali, protože najednou se u nich v obýváku objevil běloch, který jim zpívá, jak zotročí indiány...

* Změnila se nějak atmosféra, když jste si tohle nedorozumění vysvětlili?

Černý kůň je prostě svéráz, má svoji hlavu a málokdy ho někdo přemluví. Museli jsme počkat, až se situace uklidní. My jsme bydleli s jeho rodinou několik dní a bylo to hodně zajímavé sledovat ten jeho každodenní život. On nesnáší tu romantickou představu o indiánech, jak ji známe z knížek. Říká, že žije v 21. století, jezdí autem, používá mobil, ale zároveň dodržuje rituály, které ho naučili jeho předkové. Dřív šamanovi jeho kmen dával dary, teď dostává peníze, aniž by si o ně řekl.

XVI.
VŠESOKOLSKÝ
SLET 2018

*100

V 70. letech let vydal Černý kůň první indiánskou autobiografii na světě, učil na navažské univerzitě. Když viděl, co předvádí Bizon, tak z toho byl prostě jen zmatený. Nechápal, proč má pířka za naslouchátkem: pro Navahy je to totiž výzva k boji. A pak se stala další lapálie: Bizonova žena našla v poušti kytku, která je pro tento kmen posvátná, a přinesla ji k šamanovi do bytu.

* Takže jedna katastrofa za druhou...

Černý kůň nebyl vřelý, ale ani zamítavý. Jen jsme řešili, co si o tom všem máme myslet. Co máme udělat, aby se situace zlepšila. Přeci jen tam byl celý štáb nastoupený, aby nějak pomohl, ale šamana nemůžete jen tak přemluvit, aby změnil názor. On má velkou autoritu pro svůj kmen. A kdokoliv za ním přijede, musí plně respektovat jeho rozhodnutí a jeho nálady. Musí se mu absolutně podvolit, a teprve když šaman vycítí, že je připravený pro další kroky, tak ho může připravit na léčebný obřad. Bez toho to nemůže fungovat.

* Nakonec jste ale tu nejdůležitější scénu, kdy šaman léčí, do filmu nedali. Proč?

Do poslední chvíle jsme nevěděli, jestli vůbec obřad bude a kdy. Oni říkají: Správný čas teprve přijde. To nevádí, že to není teď, ale někdy to bude. Takže jsme čekali, až Černý kůň vybral vhodný den, a pak odešel s Bizonem do pouště. Co tam společně prožili, je jen mezi nimi, protože obřady se nesmí ani fotit, natož natáčet. Já jsem něco trochu podobného zažil před natáčením, kdy mě Černý kůň několik dnů připravoval na obřad, kterému se říká Cesta bojovníka. Používá se při něm písek z pouště ze všech koutů Ameriky. Dostal jsem pak indiánské jméno, které ale bělochům nesmím prozradit.

Reakce na film i knihu jsou různorodé. Někdo Bizona lituje kvůli jeho handicapu, jiný ho obdivuje. Kde je vaše hranice, kdy přestanete fotit, protože si chcete zachovat distanc vůči nevidomému?

Nafotil jsem s Bizonem desítky fotek, ale v knize je jen zlomek. Nechtěl jsem tam dávat záběry, kde jsou detailní záběry jeho očí. Myslím, že ten přímý pohled do tváře slepce není nutný. Klidně bych ty fotky ukázal, kdybych věděl, že mají ještě nějaký další přesah, ale ani editorka knihy, Lucia Fišerová, to nepovažovala za nutné. Mnohem důležitější pro mě bylo to, abych zachytil několik situací, které jsme tam společně prožili. Všechny fotky jsou aranžované, kdy jsem Bizonovi vysvětlil, proč chci, aby třeba ležel na zemi nebo šel sám do pouště. On se hodně ptá, hodně ho zajímá, jak celá ta scéna asi vypadá.

* Váš další projekt se odehrává také v Americe a znovu jste měl speciální úkol. Sokolský veterán z Křenovic u Brna po vás poslal vzkaz. O co šlo?

Původně jsem chtěl do New Yorku kvůli galeristům, abych jim představil svoje portfolio, ale nakonec to dopadlo úplně jinak. Před odletem jsem navštívil kamaráda v Křenovicích a on mi vyprávěl, že jeho děda, Mirek Benda, je nadšený **sokol** a celý život si píše se **sokolky** po celém světě. Když slyšel, že letím do New Yorku, řekl: „Víš co? Já od nich už deset let dostávám pohledy, sice nevím, co mi píší, ale to nevádí. Dávám si ty jejich pohledy tady na poličku. Když už budeš v té Americe, stav se v newyorské sokolovně. Sestry sokolky se o tebe určitě postarají. A řekni jim, že je zdraví děda Benda.“ Nejdřív jsem si myslel, že to je trochu praštěný nápad, ale nakonec se mi dědovo doporučení hodilo. Byl jsem v New Yorku pár dnů a nic se mi nedařilo, jak

XVI.
VŠESOKOLSKÝ
SLET 2018

*100
1918
2018

jsem si představoval. Nikdo z galeristů nereagoval, docházely mi peníze a já přemýšlel, co dál. Tak jsem prostě zazvonil na dveře sokolovny a povídám: „Já jsem od Mirka Bendy z Křenovic“. Otevřela mi starostka newyorského **Sokola** a hodně ji pobavilo, když slyšela, jak si děda Benda schovává všechny její dopisy. On umí jen pár slov anglicky, ona pár slov česky, ale celé roky si dopisují a tak nějak na dálku si vlastně rozumí.

* Co všechno vědí američtí **sokolové** o původním poslání tohoto spolku?

Je to trochu podobné situaci u nás v Brně. Řadu let chodili do sokolovny jen nejstarší členové tohoto spolku, kterým se říká věrná garda. Pro ně to rozhodně není jen sport, ale také vztah k naší vlasti, k naší historii. Mladé lidi ale **Sokol** moc nelákal. Před pár lety se to začalo měnit. Teď je v Brně největší sokolská základna a díky Michalovi Doleželovi z vedení **Sokola** to tam opravdu žije. Jsou tam sportovní, ale i kulturní akce. V newyorské sokolovně to je podobné: nejvíc toho o historii ví právě ta nejstarší generace, ale není tam nikdo, kdo by ji aktivně předával mladším. I tak mají v sokolovně pořád plno, ale pro Američany je to prostě jedno z mnoha sportovních center na Manhattanu. Chodí tam děti i dospělí, cvičí jógu nebo gymnastiku, hraje se basket. Je tam dokonce jedna Italka, která učí balet, a když slyšela, že jsem vystudoval tělesnou výchovu, tak mě hned hnala na parket a zkusil jsem si pár těch baletních cviků v šortkách.

* Takže jste si odškrtnl další splněný sen, když jste vzal dědu Bendu do New Yorku?

Stejně jako s Bizonem, i tentokrát jsme na něm spolupracovali s Pavlem Jurdou, který napsal námět filmu o dědovi Bendovi. Poslal ho brněnské redakci České televize, ale odpověděli mu, že nikoho nebude zajímat film o starých lidech v polovojenské organizaci. Pak jsme to zkusili znovu a v pražské redakci České televize námět vzali, a tak se mohlo konečně začít plánovat. Nejdřív jsme s dědou jeli do Paříže na sokolský ples, a pak jsme letěli do New Yorku. Všichni byli po cestě unavení, ale děda Benda se osprchoval, sedl si na postel a povídá: „Tak jdeme na pivo?“ On se hrozně těšil, že se podívá do té slavné sokolovny. Moc se mu líbilo, že v hlavním sále viděl sokolskou vlajku, kde mají stuhu, kterou jim před lety poslal. Je na ní napsáno: **Sokol** New York / **Sokol** Křenovice / Tužme se! **Sokol** už je tam jako normální sportovní klub a jsou tam každý den nějaké sportovní akce.

* Oba dva hrdinové působí jako neřízené střely. Museli jste je někdy krotit?

Pár takových situací bylo, třeba když manželka Bizona navrhla, jestli si nechce Bizon zkusit řídit auto. Stáli jsme na okraji lesa, on sedl za volant a my jen trnuli, co bude. Pár keříků pokosil a zastavil. Když to vidíte ve filmu, tak skoro nikdo nevěří, že to není zinscenované. Podobné „drama“ jsme měli v newyorské sokolovně, když děda Benda předváděl, jak umí cvičit na kladině. Má dvakrát operované koleno a třikrát byl na operaci páteře, ale on nic neřeší. Prostě chtěl sokolkám ukázat, že to zvládne. Vyskočil na kladinu, přešel ji, a když seskočil, tak stál v pozoru, jak někde na sletu. Dost jsme si oddechli, že se mu nic nestalo, jenže za chvíli už šel znovu po kladině a ještě jednou. Pak jsme s ním šli na procházku do Central Parku, kde spousta lidí cvičí. Děda Benda jim tam předvedl pár kousků v sokolské uniformě. Když jsme ho točili, lidi se nás ptali, co je to za celebritu.

XVI.
VŠESOKOLSKÝ
SLET 2018

*100
1918 2018

* Amerikou ale vaše putování nekončí, letos jste podnikl ještě jeden zajímavý výlet. Jaký příběh vás přivedl na ostrovy Vanuatu?

Můj kamarád pracuje pro britskou Královskou fotografickou společnost. V lednu měl focení ve Skotsku, tak mi nabídl, ať jedu s ním. Fotili jsme tam obrovské, zatopené lomy. Pár týdnů po návratu do Česka mi volal, že má další zakázku. Prý jestli nechci jet na ostrovy Vanuatu, mezi Amerikou a Austrálií. Je to bývalá anglicko-francouzská kolonie, kde jsou hodně zajímavé skupiny domorodců. Někteří věří mormonům, jiní uctívají manžela britské královny a pak je tam jeden kmen, který má jednoho boha. Říkají mu John From. Za druhé světové války se tam totiž dostal americký voják. Když se ho ptali, jak se jmenuje, tak jim řekl: John from United States (John ze Spojených států). Nechal jim tam svoji uniformu a americkou vlajku. Když odjel, tak domorodci vybudovali oltář, kde ho uctívají jako boha. Nosí mu tam dary, nechali si ušít uniformy a při obřadech pochodují jako vojáci. Dokonce věří, že jednou se John From vrátí a spasí jejich svět. Teď připravujeme knihu, kterou edituje slavný britský fotograf Martin Paar.

* Všechny vaše projekty zní jako jedno velké dobrodružství, ale jak se tím dá uživit?

Studoval jsem tělesnou výchovu na pedagogické fakultě a k focení jsem se dostal až ve třetíáku, kdy mě přijali na Institut tvůrčí fotografie v Opavě. Brzy mi došlo, že focení mě baví mnohem víc než sport. Tehdy jsem vůbec nepřemýšlel o tom, že bych fotil za peníze. Byl jsem student, jezdil jsem na brigády do ciziny, podporovali mě rodiče, nějak jsem prostě vyžil. Ale postupem času jsem se už chtěl osamostatnit. Zároveň přibývalo fotografických příležitostí a lidé se mě ptali, jaký chci honorář za fotky. Mokrát jsem si myslel, že to všechno vzdám, ale podporovala mě moje žena, která mi říkala, že to spolu zvládneme. Dopadlo to dobře, vydržel jsem a teď už se živím fotografií. Jezdím hodně po světě, mám v Americe galeristu, ale to neznamená, že nejsou těžká období, jen se mi daří nějak to ustát. Už několik let jezdím na mezinárodní veletrh fotografie v Houstonu, kde jsem prodal fotky do sbírek několika galerií. Mám velkou radost, která ale není vůbec o těch vydělaných penězích, ale spíš o tom, že to všechno mělo nějaký smysl. Na rok 2019 připravujeme velkou výstavu v Houstonu, v jedné z největších galerií, které tam jsou.

Henčlov: hodový víkend ve znamení her

16.11.2017 Nové Přerovsko str. 14 Čtenářská pošta

Martin Jemelka

Končící rok 2017 se pro Henčlov nesl ve znamení oslav 230 let od založení obce, kterých bylo pro širokou veřejnost připraveno hned několik. Protože je henčlovská kaple zasvěcena sv. Martinovi, uspořádal o uplynulém víkendu v rámci hodových oslav místní výbor ve spolupráci se zdejšími sokoly, hasiči a Římskokatolickou farností Troubky bohatý kulturní program.

Oslavy odstartovaly přímo před henčlovskou kaplí již v pátek v 16.30 hodin, a to lampionovým průvodem, mířícím ke zdejší sokolovně, kde bylo připraveno drobné občerstvení a také soutěže pro děti. Nejmladší účastníci si mohli na osmi stanovištích vyzkoušet úkoly různého charakteru, spojené s místním patronem sv. Martinem. Některé disciplíny prověřovaly zejména logické myšlení

XVI.
VŠESOKOLSKÝ
SLET 2018

*100
1918 2018

a paměť, jiné zase zručnost nebo fyzickou zdatnost. Děti například skládaly několik puzzle, představujících životní příběh sv. Martina, z dominových kostek stavěly věž, z PET vršků vytvářely obrázek husy, která je dalším symbolem svatomartinských hodů. Zdolávaly také novinovou štafetu nebo překážkovou dráhu s balonkem mezi koleny. Páteční odpoledne završila videodiskotéka nejen pro děti.

Na sobotní večer organizátoři připravili v dobově vyzdobeném sále sokolovny vzpomínkový retro večer „Vzpomínka na klubovnu SSM – pětadvacítka“. Zdejší rodák a známý kuchař Luděk Bil tentokrát přenechal přípravu pokrmů kolegovi Tomáši Avratovi a sám se na výbornou ujal role průvodce večera a dýdžeje. Během retro večere – vepřového žebírka s vejcem a šunkou – si hosté vyslechli vyprávění o historii klubovny SSM a tradici novoročního běhu, doprovázené projekcí historických filmů a fotek. Pravou atmosféru doby budovatelskými básněmi dokreslili recitátoři Vít Říhošek a Ivana Bezroučková, kteří sklídili zasloužený potlesk. Poté již sál potemněl, neboť se své nevšední role zhostil Luděk Bil. Přítomní ze střední generace si na parketu mohli u vybraných písní zavzpomínat na časy svého mládí. Že se akce vydařila, dokazoval i v časných ranních hodinách stále plný parket tanečníků, z nichž většina dorazila ve stylovém retro oblečení. Aby jim nevyprahlo v hrdle, zajistil pro ně sešraný tým obsluhy nápojový servis.

Hodový víkend uzavřela v neděli dopoledne Mše svatá u kaple sv. Martina. Také letos se jako už několik let nazpět opakoval zajímavý úkaz, kdy se původně pošmourné počasí umoudřilo a na mši vysvitlo slunce.

Závěrem ještě patří poděkovat za podporu místnímu výboru i všem ostatním, kteří aktivně pomáhali.

Totalita pod Stalinem. Jak využít místo pod někdejším pomníkem?

16.11.2017 lidovky.cz str. 00 Zprávy / Design

ZDENĚK LUKEŠ, historik architektury

Obří akvárium, rockový klub, vyhlídková restaurace, galerie moderního umění, Národní knihovna... O nápady, jak využít rozsáhlý prostor pod někdejším Stalinovým pomníkem v pražských Letenských sadech, věru není nouze. Autor tohoto textu se už v roce 1990 přimlouval v článku pro Technický magazín, aby tam sídlilo Muzeum totality. Návrh sdružení Post Bellum teď dává takové možnosti konkrétní podobu.

To místo lákalo architektky i urbanisty dlouhá desetiletí. Už na konci XIX. století snil architekt Jan Koula – pozdější autor Čechova mostu přes Vltavu –, že v prodloužení osy vedoucí ze Staroměstského náměstí novou třídou asanovaného Josefova (dnešní Pařížskou ulicí) a z nově navrženého mostu bude monumentální vjezd do takzvaného Letenského průkopu, alternativně tunelu.

Na toto téma bylo vypsáno několik soutěží a už v roce 1909, kdy se jedna z nich konala, navrhoval například architekt Pavel Janák vytvořit nad portálem tunelu mohutné sousoší zakladatelů **Sokola**

XVI.
VŠESOKOLSKÝ
SLET 2018

*100
1918
2018

Fügnera a Tyrše. Jeho kolega Antonín Engel byl zase toho mínění, že pohledově významná lokalita by si zasloužila být akcentována pomníkem kněžny Libuše. Žádný průkop ani tunel tu však vybudovány nebyly a monumentální vize zapadly. Sorela, jedině sorela

Ve třicátých letech bylo místo na hraně Letenských sadů vytipováno jako jedna z variantních lokalit pro budovu Moderní galerie, ale pak byla zvolena jiná poloha poblíž Badeniho ulice. V roce 1946 sem v soutěži situovali architekt Jaroslav Fragner a výtvarník Vincenc Makovský budovu parlamentu.

O tři roky později však zvítězila jiná idea: byla vypsána soutěž na Stalinův pomník, odhalený v polovině padesátých let – a zbořený o sedm let později. Monumentální sousoší bylo dílem Otakara Švece, architektonické úpravy, zahrnující návrh soklu, monumentální schodiště od Čechova mostu, zpevnění svahu a systém cest, bylo dílem manželů Jiřího a Vlasty Štursových. Vše samozřejmě provedeno v tehdy jediném přípustném architektonickém stylu – sorele.

Po odstranění pomníku místo osiřelo. V totalitní éře se na podstavec umísťovaly různé transparenty a síň pod pomníkem se změnila ve skladiště brambor. Během listopadových demonstrací v roce 1989 vybudovali studenti na místě, kde stával Stalin, velkou maketu Zvonu svobody. Konečně o dva roky později sem byl umístěn poutač na Jubilejní výstavu 1991 – velké kyvadlo, které navrhl sochař a profesor umprum Vratislav Karel Novák. To je zde dodnes.

V síni pod někdejší pomníkem sídlilo chvíli pirátské Rádio Stalin. Pak se mohutná brána opět na několik let uzavřela. Sugestivní akcí byla zvuková prezentace diplomové práce jedné ze studentek profesorky Magdy Jetelové, která pozvaným hostům v téměř absolutní tmě pouštěla z reprobeden různé druhy potlesků – od takových, které slyšíme třeba na koncertech vážné hudby, až po ty zlověstné – skandované, jaké zaznívaly na různých stranických sjezdech a vystoupeních diktátorů. Během posledních let pak byla síň několikrát krátkodobě otevřena návštěvníkům.

Nyní přichází nezisková společnost Post Bellum ve spolupráci s Ústavem pro studium totalitních režimů, Českým rozhlasem a hlavním městem Prahou s novým – a skvělým – nápadem. Navrhuje, aby v těchto místech napříště sídlilo Muzeum totality. To velmi depresivní prostředí s betonovými sloupy i stěnami – a hromadou kamenné drti z pomníku jednoho z nejděsivějších diktátorů – je ideálním místem pro připomínku temných okamžiků moderní historie.

Zveřejněné vizualizace dávají tušit, že autoři si jsou vědomi všech úskalí a vědí, jak se jim vyhnout. Hlavním exponátem má (a je to tak v nejlepší pořádku) zůstat syrové prostředí. To lze doplnit světelnými a zvukovými instalacemi, které by návštěvníkům přibližovaly osudy Československa od legionářské éry přes nacistickou okupaci až po oběti komunistického režimu – a jeho pád v roce 1989. Tedy témata, jimiž se Post Bellum systematicky už po léta zabývá.

Prozatím dočasná instalace by měla být otevřena na podzim příštího roku jako součást oslav 100. výročí republiky. Bylo by ale skvělé, kdyby na místě už zůstala. Lze pochopit obavy radnice městské části Praha 7 ze zvýšeného provozu, případně z rizika, že by se pak Letenské sady mohly proměnit v parkoviště. Snad by je ale mohl zmírnit fakt, že nedaleko odtud jsou k dispozici nové podzemní garáže a autobusy mají už dnes vyhrazený prostor u křižovatky Špejchar.

XVI.
VŠESOKOLSKÝ
SLET 2018

*100
1918
2018

Muzeum totality potřebuje česká metropole jako sůl. Je to jednak jeden ze způsobů, jak se vyrovnat s minulostí této země, a také možnost, jak varovat příchozí před nebezpečími, která rozhodně nejsou jednou provždy zažehnána. Různé průzkumy a studie dávají tušit, že mladá generace toho o tom, co se u nás dělo v padesátých letech nebo v roce 1968, moc neví.

Prostor pod někdejší pomníkem diktátora, který sice Prahu nikdy nenavštívil, ale jehož ideologie tu napáchala nesmírné škody, se zdá být pro takové připomínky ideálním místem. URL| https://www.lidovky.cz/totalita-pod-stalinem-jak-vyuzit-misto-pod-nekdejsim-pomnikem-p71-/design.aspx?c=A1711113_103734_In-bydleni_ape

---

Psalo se před 100 lety

15.11.2017 Týdeník Domažlicko str. 11

Z Nové Kdýne.

Spolkový život v našem městě od počátku války úplně je bezduchý. Meštanská beseda, která již před válkou omezila činnost svou na odebírání časopisu, nesešla se za války vůbec k schůzi.

Také ostatní spolky: odbor Klubu českých turistů, zpevácký spolek, hasičský sbor, remeslnická jednota nepokusily se vzpružení o nový život důstojný.

Okrašlovací spolek vysazením stromů při nové silnici vedoucí k Starému Dvoru prokázal, že žije, a zavdečil se mnohým milovníkům stromů.

V **Sokole** byla činnost se střídavým štěstím dvakrát přerušena tím, že pro nedostatek bytu přibylým vystěhovalcům musela být Sokolovna okamžitě k obývání poskytnuta. Tím sice ulehčeno obci v starosti o ubytování, ale došlo se přitom k smutné zkušenosti, že **Sokolu** způsobena citelná škoda, která vyžadovala slušného nákladu.

Dnes cvičí v Sokolovně opět škola meštanská, z jednoty sokolské pak ženský odbor a dorostenci.

Z bývalých členských družstev nezbyl nikdo, jen několik tělesně poškozených bratrů vrátilo se z války, jimž bráti účast na cvičení je naprosto nemožné.

Posel od Cerchova, 17. listopadu 1917

XVI.
VŠESOKOLSKÝ
SLET 2018

*100
1918
2018

Vrchoslavice jsou nejlepší v republice

15.11.2017 Prostějovský týden str. 05 Zprávy z Prostějovska
ZDENĚK VYSLOUŽIL

Vrchoslavice – Vítězství v prestižní soutěži. Obec na jihu Prostějovska s něco málo než šesti sty obyvateli je nejlepší v republice. Rozhodla o tom výběrová a hodnotící komise soutěže „Obec přátelská rodině 2017“. Vrchoslavice zvítězily v kategorii obcí do jednoho tisíce obyvatel. „Něco jsme tušili, ale definitivní potvrzení jsme dostali až týden před vyhlášením. Nechtěli jsme to veřejně šířit, abychom to nezakřikli,“ komentoval Dušan Svozílek, starosta Vrchoslavic.

TRADIČNÍ SOUTĚŽ

Soutěž Obec přátelská rodině vznikla před devíti lety. Sloužit má k motivaci obcí, aby rozvíjely prarodinné aktivity. Vyhláší ji ministerstvo práce a sociálních věcí. „My jsme se již zúčastnili loni a skončili jsme na šestém místě. Věděli jsme už, do čeho jdeme, a náležitě jsme se připravili,“ vysvětloval Svozílek a dodal: „Letos byla pravidla jednodušší, místo loňských třiceti bylo jen třináct otázek a témat.“

MŮŽE ZA TO KOJETÍN

Stejný titul jako letos Vrchoslavice získal před několika lety Kojetín. „Na počátku všeho bylo slovo. A to slovo bylo... bylo to vlastně jméno – Hana Žurowská. Referentka, která v roce 2015 vypomáhala na obecním úřadě. Ano, byla to právě ona, která se jednou zmínila, že nedalekému Kojetínu se v roce 2011 podařilo uspět v soutěži Obec přátelská rodině. Pak jsme začali pátrat, jestli se dá přihlásit, za jakých podmínek a podobně,“ usmíval se Dušan Svozílek.

Vrchoslavice to zkusily a hned při své premiéře v roce 2016 z toho bylo šesté místo. „Šesté místo uspokojilo, ale ne úplně,“ culila se Adéla Palíšková, neoficiální vrchoslavická kulturní atašé, a pokračovala: „Letos jsme se do papírování vrhli zodpovědněji.“

Podle názoru místních obyvatel se o zisk prestižního ocenění zasloužili nejvíce samotní lidé. „Systém našich akcí není závislý na obci, ale na lidech reprezentujících jednotlivé spolky. Ať už jsou to hasiči, fotbalisté, myslivci, zahrádkáři, farníci, členové **Sokola** nebo čtenáři knihovny. Když jsme všechny akce spočítali, konečná cifra byla přes sedmdesát! Což je docela mazec,“ vyjmenovala Palíšková, která dodala: „Nebylo to ale o tom, že bychom ty akce dělali cíleně s tím, uspět v této soutěži. Aktivní lidé ve Vrchoslavicích je dělají iks let a zaskočilo nás, kolik těch akcí vlastně je.“

Vedle prestižního titulu nejlepší obce republiky vyhráli Vrchoslavičtí ještě půlmilionovou prémie v podobě dotace. „Bereme to jako opožděnou velikonoční pomlázku. Veškerou agendu spojenou s účastí jsme vyplňovali přes Velikonoce. My jsme si naplánovali, za co peníze utratíme, a zjistili jsme, že je to málo,“ s úsměvem komentoval starosta. „Použijeme je na rozvoj aktivit, které tu už roky běží. Knihovnice dostane například nový notebook. Pro spolky se nakoupí stany, sety, ohřívací sluníčka nebo osvětlení. Dětem se určitě budou hodit mikrofony, třeba na zpívání u stromečku,“ vyjmenovala Palíšková.

XVI.
VŠESOKOLSKÝ
SLET 2018

*100

OBHAJOBA NEBUDE

Vítězství v letošním roce jsou Vrchoslavice automaticky vyřazeny z účasti v příštím ročníku. „Pravidla jsou tak nastavená. V roce 2018 by měla být vypsána soutěž Obec přátelská seniorům. Nepotvrdím na sto procent, že se přihlásíme, ale přemýšlíme o tom,“ uzavřel Dušan Svozílek.

„Určitě neděláme nic víc než jiné obce. Jen jsme to dokázali, prodat v soutěži. Určitě by si ocenění zasloužila každá obec. Bohužel první může být jen jeden.“

Brodská atletika se dočká moderního sportoviště

15.11.2017 havlickobrodsky.denik.cz str. 00 **Moje Havlíčkovobrodsko**

Veronika Hošková

Havlíčkův Brod – Broští atleti se konečně dočkají moderního zázemí. V listopadu odstartovala zásadní přestavba sportovního areálu Na Losích. Na stavbě za necelých 37 milionů korun začala pracovat stavební firma Chládek a Tintěra. Hotovo by mělo být do konce července příštího roku.

"Se špatnými podmínkami se brodská atletika potýkala dlouho. "Dokonce si myslím, že jsme měli nejhorší lehkotletické zázemí ze všech okresů Vysočiny. Sportovcům Tělovýchovné jednoty Jiskra jsme generální rekonstrukci slibovali mnoho let," uvedl místostarosta Havlíčkova Brodu Libor Honzárek. Před několika lety se vybudoval areál pro dětský atletický dorost v Základní škole Wolkerova. Ten splňuje přísné parametry pro pořádání školských atletických her.

Atletika má v Havlíčkově Brodě dlouhou tradici. Sahá až do období před druhou světovou válkou, tehdy ještě pod brodským **Sokolem**. Největšího boomu se dočkala v 70. letech minulého století. V té době atleti patřili mezi nejlepší sportovce a mnozí z nich se stali mistry Československa. Tehdy také došlo k vybudování nového stadionu Na Losích. V současné době má oddíl přes 60 členů. Závodníci se kromě běžeckých disciplín zaměřují i na technické disciplíny jako je disk, oštěp, koule, skok vysoký a skok daleký.

"Atletika v posledních letech trpěla tím, že areál nedosahoval potřebným kritériím. Dráha je škvárová a jsou tu špatné odtokové podmínky. Někteří sportovci přešli do okolních atletických oddílů," doplnil Libor Honzárek.

Do léta v Brodě vyroste moderní areál, který bude vyhovovat podmínkám atletického svazu pro pořádání vrcholových soutěží. "Bude tu nový trávník s umělou závlahou, kompletní vybavení pro atletiku, lehkotletický ovál, šestidráha, doskočiště, technické zázemí nebo nové oplocení. Z lehkotletických disciplín tady bude vše, kromě hodů kladivem. To jsme sem nechtěli pustit, protože by poničilo závlahu," přibližuje budoucí podobu brodského sportoviště zdejší místostarosta.

Město se na projekt lehkotletického areálu snažilo získat dotace už v minulosti. Neúspěšně. V současnosti je žádost opět podaná. "Rozhodli jsme se, že i kdybychom dotaci nezískali, tak tuto investici zrealizujeme z vlastních prostředků," dodal Libor Honzárek.

XVI.
VŠESOKOLSKÝ
SLET 2018

*100
1918
2018

Přeměna sportoviště přijde na necelých 37 milionů korun. Stavbu vysoutěžila společnost Chládek a Tintěra, které bylo staveniště v minulém týdnu oficiálně předáno. Dokončení areálu je plánováno na první polovinu příštího roku, v červenci 2018. "

URL| https://havlickobrodsky.denik.cz/zpravy_region/brodska-atletika-se-docka-moderniho-sportoviste-20171115.html

ČUS poskytne asi 600 klubů část peněz na provoz a údržbu

15.11.2017 isport.cz str.00 Sport

Česká unie sportu (ČUS) poskytne asi 600 sportovních klubů a tělovýchovných jednot celkem sedm milionů korun na provoz a údržbu sportovišť. V úterý to schválil výkonný výbor ČUS. Jde o pětinu částky, kterou měly kluby dostat jako státní dotaci z programu IV. Z něj po změně podmínek nesměly peníze čerpat, protože jde o členské, nikoli pobočné spolky. Peníze by měly obdržet do konce listopadu.

Komise pro tělovýchovné jednoty a sportovní kluby do příštího týdne posoudí všech 600 žádostí, které kluby původně prostřednictvím ČUS podaly na ministerstvo školství. Příspěvek z ČUS by měly obdržet všechny. "Jde tedy o dvacet procent z původně přislíbené částky ze strany ministerstva školství pro tělovýchovné jednoty a sportovní kluby. Budeme se snažit vycházet z původní žádosti, které samo ministerstvo schválilo a pak z neznámých příčin zastavilo," uvedl na dotaz ČTK místopředseda ČUS Marek Hájek.

Přesný klíč k rozdělování peněz se teprve vypracovává. "Jasno bychom měli mít koncem měsíce. Výjimečně se budeme snažit přihlížet k případům, kde by mohlo dojít k nenávratným škodám, například k popraskaným trubkám, a škody by šly do milionů. Nepůjde-li o odvrácení katastrofy se stamilionovými škodami, tak budou dostávat kluby transparentně přepočtené poměrové částky," doplnil Hájek. Maximální vyplacená částka pro jeden klub by se měla pohybovat v řádu statisíců.

Sedm milionů korun, které bude ČUS vyplácet, pochází z dividend z pronajatých lyžařských areálů. "Budeme se snažit získat více financí pro poškozené kluby, ale je to teď na konci roku složité," poznamenal Hájek.

Na provoz a údržbu měly sportovní kluby dostat celkem 250 milionů korun, v případě větších jednot šlo až o statisícové částky. Na letošek byly peníze rozděleny už v dubnu a kluby s nimi v rozpočtech počítaly. Ministerstvo ale na konci září program zrušilo s vysvětlením, že byl v listopadu 2016 vypsán špatně, a pak ho vypsalo znovu. Podmínky nově vypsání programu drtivá většina klubů nespĺňovala.

Minulý týden ministerstvo rozdělilo mezi 900 sportovních subjektů 129 milionů korun. Právo čerpat tyto prostředky měly podle podmínek programu pouze organizace s celostátní působností a jejich

XVI.
VŠESOKOLSKÝ
SLET 2018

*100
1918
2018

pobočné spolky. Na struktuře pobočných spolků stojí například **Sokol**. Nevyčerpané prostředky z programu IV budou převedeny do příštího roku.

URL| <http://isport.blesk.cz/clanek/318740/cus-poskytne-asi-600-klubu-cast-penez-na-provoz-a-udrzbu>

Česká unie sportu poskytne asi šesti stovkám klubů celkem sedm milionů korun na provoz a údržbu

15.11.2017 sport.aktualne.centrum.cz str. 00 Ostatní sporty

ČTK

Česká unie sportu poskytne asi šesti stovkám sportovních klubů a tělovýchovných jednot celkem sedm milionů korun na provoz a údržbu sportovišť. Praha - Jde o pětinu částky, kterou měly kluby dostat jako státní dotaci z programu IV. Z něj po změně podmínek nesměly peníze čerpat, protože jde o členské, nikoli pobočné spolky. Peníze by měly obdržet do konce listopadu.

Komise pro tělovýchovné jednoty a sportovní kluby do příštího týdne posoudí všech 600 žádostí, které kluby původně prostřednictvím ČUS podaly na ministerstvo školství. Příspěvek z ČUS by měly obdržet všechny.

"Jde tedy o dvacet procent z původně přislíbené částky ze strany ministerstva školství pro tělovýchovné jednoty a sportovní kluby. Budeme se snažit vycházet z původní žádosti, které samo ministerstvo schválilo a pak z neznámých příčin zastavilo," uvedl místopředseda ČUS Marek Hájek.

Přesný klíč k rozdělování peněz se teprve vypracovává. "Jasno bychom měli mít koncem měsíce. Výjimečně se budeme snažit přihlížet k případům, kde by mohlo dojít k nenávratným škodám, například k popraskaným trubkám, a škody by šly do milionů. Nepůjde-li o odvrácení katastrofy se stamilionovými škodami, tak budou dostávat kluby transparentně přepočtené poměrové částky," doplnil Hájek. Maximální vyplacená částka pro jeden klub by se měla pohybovat v řádu statisíců.

Sedm milionů korun, které bude ČUS vyplácet, pochází z dividend z pronajatých lyžařských areálů. "Budeme se snažit získat více financí pro poškozené kluby, ale je to teď na konci roku složité," poznamenal Hájek.

Na provoz a údržbu měly sportovní kluby dostat celkem 250 milionů korun, v případě větších jednot šlo až o statisícové částky. Na letošek byly peníze rozděleny už v dubnu a kluby s nimi v rozpočtech počítaly.

Ministerstvo ale na konci září program zrušilo s vysvětlením, že byl v listopadu 2016 vypsán špatně, a pak ho vypsalo znovu. Podmínky nově vypsání programu drtivá většina klubů nesplňovala.

XVI.
VŠESOKOLSKÝ
SLET 2018

*100
1918
2018

Minulý týden ministerstvo rozdělilo mezi 900 sportovních subjektů 129 milionů korun. Právo čerpat tyto prostředky měly podle podmínek programu pouze organizace s celostátní působností a jejich pobočné spolky. Na struktuře pobočných spolků stojí například **Sokol**. Nevyčerpané prostředky z programu IV budou převedeny do příštího roku.

URL| <https://sport.aktualne.cz/ostatni-sporty/ceska-unie-sportu-poskytne-asi-sesti-stovkam-klubu-celkem-se/r~b7d34170ca1411e7b6830cc47ab5f122/>

V Krčmani nemohou kvůli čápům topit v sokolovně

14.11.2017 Prima str. 11 18:55 Zprávy FTV Prima

Terezie KAŠPAROVSKÁ, moderátorka

Svoji vlastní malou kauzu čapí hnízdo mají v Krčmani na Olomoucku. Už několik let po sobě hnízdí na komíně zdejší sokolovny čápi.

Tomáš HAUPTVOGEL, moderátor

Sportovci ale vždy před zimou hnízdo strhli, aby mohli v tělocvičně topit. To jim ale teď úředníci zakázali, no a kauza je na světě.

Tomáš PETRŽELA, redaktor

Asi každý z nás má mírumilovné čápy rád a nevadili ani lidem z Krčmaně, tedy do té doby, než si začali stavět hnízda na vysokém komíně zdejší sokolovny. Místní sportovci je vždy před zimou strhli, aby mohli začít topit a čápům to prý nijak nevadilo.

Zdeněk JANČA, starosta Krčmaně

Čáp vždycky přilétá asi mezi 15. až 25. březnem, postaví část toho hnízda, no a čápice přiletí za ním asi o 10 dní později. Společně si to hnízdo zase dostaví.

Tomáš PETRŽELA, redaktor

XVI.
VŠESOKOLSKÝ
SLET 2018

*100
1918
2018

Tato praxe se ale nelíbila přerovským ornitologům, kteří prý obec opakovaně upozorňovali na to, že porušuje zákon.

Josef CHYTIL, vedoucí ornitologické stanice Přerov

Čápi todle dělají, ale samozřejmě todle takhle nejde donekonečna. Je to, víceméně je to taky protizákonné řešení, bohužel.

Tomáš PETRŽELA, redaktor

O případu se nakonec dozvěděla Česká inspekce životního prostředí, která pohrozila Krčmani vysokou pokutou. Hnízdo proto zůstalo na svém místě a **sokolové** mohou v tělocvičně topit pouze omezeně plynem, což je prý velký problém. Obec už proto požádala krajský úřad o výjimku, aby mohla hnízdo přesunout.

Zdeněk JANČA, starosta Krčmaně

Očekáváme, že tedy se vyjádří co nejdříve, neboť objekt sokolovny, to je jediný společenský, kulturní, tělovýchovný, sportovní objekt tady v obci, kde probíhá spousta akcí.

Tomáš PETRŽELA, redaktor

S přesunem na náhradní sloup souhlasí i obyvatelé obce a majitel sousedního pozemku se na něj přímo těší.

Jan KUBES, obyvatel Krčmaně

Dělá bordel na zahradě, na auto mně to dělá bordel, pak to nende umýt a mělo by se to shazovat a někde přemístit.

Jarmila PETRŽELOVÁ, obyvatelka Krčmaně

Já jsem je viděla, chudáci, každéj rok si to tam musí ostavět znovu, takže mně jich bylo líto.

Obec teď usilovně hledá peníze na nový sloup, který by měl stát hned vedle sokolovny. Než ale úředníci povolí přesun, vznikne projekt a hnízdo skutečně změní stanoviště, musí se **sokolové** ve své tělocvičně zahřívat hlavně pohybem. Tomáš Petržela, Prima FTV.

XVI.
VŠESOKOLSKÝ
SLET 2018

*100
1918
2018

Mladá žena se stala sokolkou, aby zachránila chátrající kino

13.11.2017 Litoměřický deník str. 02 Litoměřicko
JAROSLAV BALVÍN

Klára Svobodová a další dobrovolníci zvedají na nohy roudnické kino **Sokol**.

Roudnice nad Labem – Provozu roudnického kina se letos chopila Klára Svobodová. Mladá žena mu chce pomoci k jeho někdejší slávě.

Kino vybudovali ve 20. letech roudničtí **sokolové**, aby z jeho výtěžku postavili tělocvičnu. Z projekcí ve funkcionalistické budově architekta Kamila Roškota těžili jen do začátku druhé světové války. I po restituci v roce 1993 je spíš přítěží. V květnu se však **sokolům** přihlásila právě Svobodová s tím, že by v kině chtěla promítnout dokumentární filmy Jednoho světa. „Začalo mě to bavit. Od září promítáme i filmy z běžné distribuce,“ popisuje mladá žena, které pomáhá tým dalších dobrovolníků včetně několika starších členů **Sokola**.

VŠE DĚLAJÍ ZADARMO

Aby se mohla kina ujmout, sama se musela **sokolům** upsat. „Před Klárou a dalšími dobrovolníky smekám. Dělalí všechno zadarmo,“ říká starosta roudnických **sokolů** Vojtěch Válek a dodává, že od nového roku by právě to chtěl změnit. Do žádosti o podporu na činnost kina, směřovanou městu, chtějí **sokolové** přidat právě i položku na odměny dobrovolníkům.

V kině na nároží třídy T. G. Masaryka a Sokolské ulice jsou jen staré kotoučové promítačky, a tak filmy dobrovolníci promítají na plátno dataprojektorem z DVD nebo z on-line formátu. V sále je 390 míst. „První dvě řady sedadel jsou demontované, aby bylo vepředu víc prostoru pro vozíčkáře,“ ukazuje Klára Svobodová. V kině je stejná akustika jako v divadle. „Když někdo promluví nahlas z pódia bez ozvučení, porozumí mu i v poslední řadě,“ demonstruje mladá žena.

Kromě projekcí pořádají dobrovolníci v kině i koncerty a divadelní představení. V říjnu tu proběhl také festival zaměřený na ekologické zemědělství. Program Svobodová a spol. nabízejí i školám a školkám z Roudnice a okolí. „Všechny peníze, které kino vydělá, jdou na běžný provoz nebo na transparentní účet,“ říká mladá žena. Momentálně je na něm asi 100 tisíc korun, peníze půjdou na nové topení, bezbariérový vstup a bezbariérové WC.

Do konce roku chystají dobrovolníci ještě několik akcí. Například v pátek 17. listopadu od 15 hodin čeká na děti animovaný snímek Pes ro(c)ku. „Právě na dětská představení chodí nejvíc diváků,“ poznamenává Svobodová, která jednou dokonce musela lidi posílat domů. Oproti tomu na nezávislé dokumenty přijde třeba jen 20 diváků.